

İZDÜŞÜM

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2019-2020
Dönem: 1
Sayı: 11

İkra ÇELİK GÖZ GÖZE GELİNCE

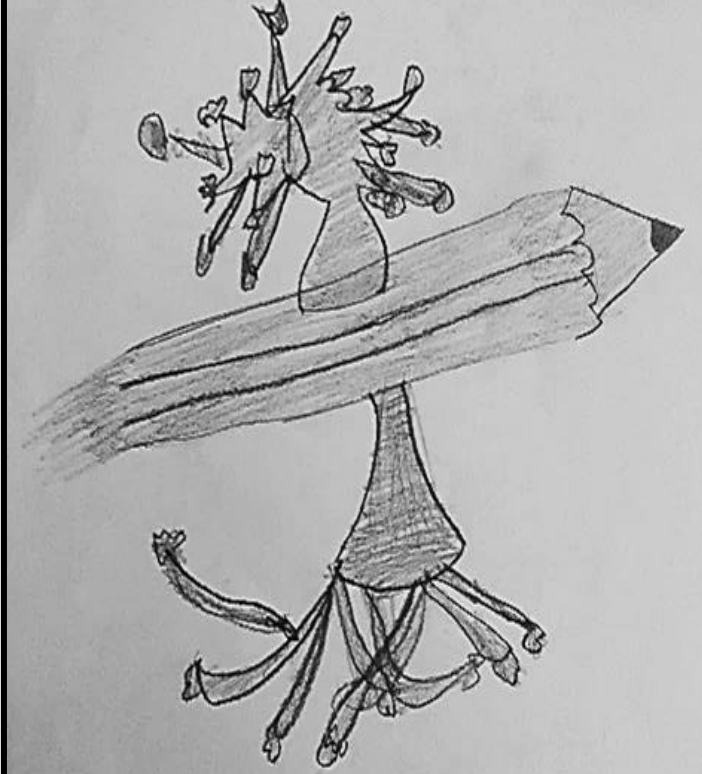
Ece Ankara'nın şirin bir kasabasında yaşamaktadır. Bu sene 5. sınıfa geçtiği için sorumluluğunun arttığını söyleyen öğretmenlerini pek önemsemiyormuş. Gözleri masmavi, al al yanakları olan biraz tombul bu şirin kızın güzel görüntüsü altında biraz kötülük ve yaramazlık saklıdır.

Her gün okula giderken sokakta gördüğü sokak hayvanlarından hoşlanmaz, onlara tepki gösterir hatta yanlarına gelirlerse onlara eziyet bile eder. Köpeklerin önlerinde duran su ve yemek kaplarını devirir, kedileri kovalar hatta yerde taş bulursa onu hayvanlara da atardı. Onları, kendi yaşadığı yerlerde görmeye tahammül edemiyordu. Bir gün yine okuldan eve dönerken kulübesinin önünde yemek yemekte olan köpeğe taş attı. O gün zincirlenmeyen köpek bir an da Ece'nin üzerine doğru koştu. Bunun üzerine bir anda irkilerek kaçmaya başlayan Ece çok fazla kaçamadan köpek tarafından yakalandı. Çantasından tutan köpek Ece yere devrilince onunla göz göze geldi. Ece'nin kalbi sanki yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bugüne kadar hayvanlara yaptığı tüm eziyetler bir bir gözünün önüne geliyordu. Köpek ona birkaç saniye baktıktan sonra onu koklayarak oradan uzaklaşır. Ece olayın şokunu üzerinden atar atmaz köpek ile göz göze geldiği an aklına geldi. Sanki köpek ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ece bu duruma şaşırılmıştı ama kurtulduğu için de mutluydu. Eve geldiğinde bu olayı annesine bile anlatmadı, çünkü hatalı olduğunun kendi de farkındaydı aslında. O köpeğin bakışları, ona zarar vermeyişi aklından çıkmıyordu. Köpeğe eziyet etmesine rağmen köpeğin ona zarar vermemesine hem seviniyor hem de şaşırıyordu.

Bu aralar Ece'nin bu hayvanları sevmeme huyu yüzünden arkadaşları da ona soğuk davranmaya başladı. Komşuları, büyükleri onun bu kötü tutumundan vazgeçmesi için nasihat ediyordu. O gün okula bir proje kapsamında hayvanları koruma derneğinden yetkililer gelmişti. Okulda bu konu hakkında bir seminer vereceklerdi. Buna tüm öğrenci ve mahalle halkı davetliydi. Ece ise hiç katılmak istememesine rağmen Türkçe öğretmenin'in ısrarıyla katılmıştı. Hayvanlara sevginin önemini, onların korumasız ve zararsız oldukları anlatılmış, en önemlisi de bir can taşıdıklarının ve doğada yaşama hakkına sahip olduklarının üzerinde durulmuştu. O bir saat Ece için büyük değişimin başlangıcı olmuştu. Çok etkilendiği her halinden belli oluyordu. Aklına o köpeğin ona zarar vermeyişi ve masum masum bakışı geliyordu sürekli. Bugüne kadar zarar verdiği tüm hayvanlara ne demeliydi? Kediler, köpekler, kuşlar, karıncalar dâhil birçok hayvanı incitmişti.

İçini derinden bir acı ve pişmanlık kaplamıştı. Ben ne yaptım? Bunca zaman bu kadar hayvana zarar verdim. Ece kendi kendine bir karar vermişti. Akşam eve gidince tüm pişmanlıklarını ve düşüncelerini ailesine anlattı. Hatta kendini düzeltmek için onlardan yardım istemişti. Ece'yi dinleyen ailesi onu tebrik ettiler ve ona destek olacaklarının sözünü verdiler. Artık hep birlikte sokak hayvanlarına yardım edeceklerdi. Kısa bir zaman sonra artık mahallede sahipsiz ya da zarar gören hiçbir hayvan kalmamıştı. Ece'nin geçirdiği bu değişim komşuları, öğretmenleri ve arkadaşları tarafından da fark edilmişti. Ece artık bambaşka biri olup çıkmıştı.

Kübra ÇELİK

Arzu ASLAN ÇİÇEĞE BENZEYEN BULUT

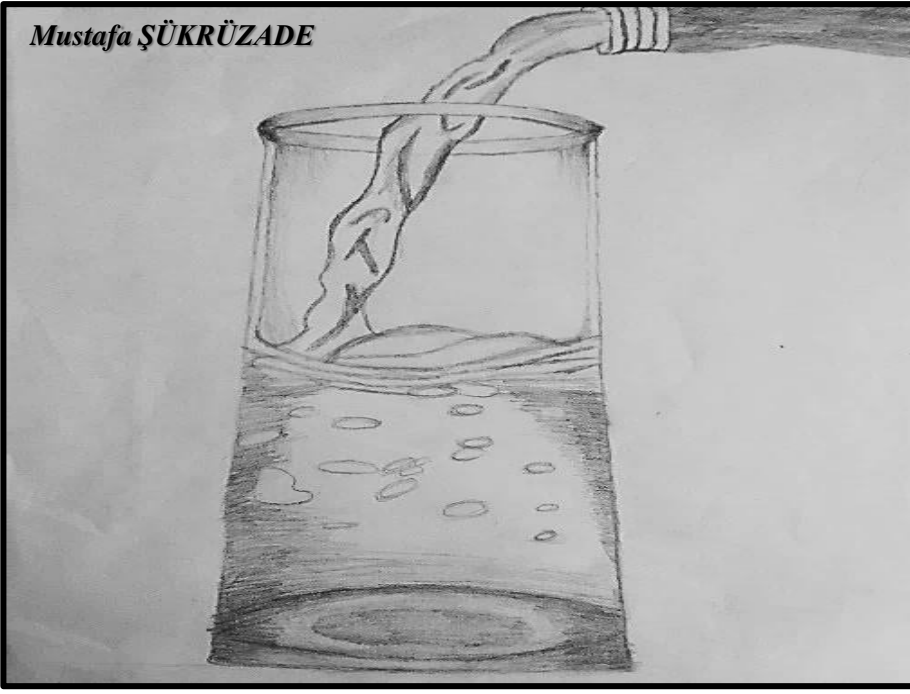
Hayal kurmak,
Bazen gökyüzünü düşünmektir.
Bazen ise dünyayı veya bir bulutu
Bir çiçeğe benzetmektir.

Hayal kurmak,
Ayrı ayrı dünyaları düşünmek
Bir insanı başka bir insana
Bir kitabı başka bir kitaba benzetmektir.

Hayal kurmak,
Olacağımı sandığımız bir düşünce.
Kimi zaman kendini feda etmektir.
Kendini birinin yerine koymaktır.

Hayal kurmak,
Bazen üzülme, kızmak veya susmaktır.
Bazen ise sessiz ve sakin kalmaktır.
Hayatın acı ve tatlı yüzüdür.

Hayal kurmak,
Bazen doğru, bazen yanlış
Bazen sabretmek, bazen affetmek
Bazen ise hayatla yüzleşmektir.

Yunus Emre ÇARKCI
KIŞ

Kış günü gelince,
Çocuklar kartopu oynuyor.
Her gün güzel geçiyor.
Kış günü gelince,

Kış günü gelince,
Çocuklar buzlarda kayıyor.
Herkes soğukla mücadele ediyor.
Kış günü gelince,

Kış günü gelince,
Havalar gittikçe soğuyor.
Karlar durmadan yağıyor
Kış günü gelince

Damla GÜNHAN
MEST EDER

Şanlıurfa hakkında eminim çok bilgiye sahip değilsinizdir. Ben bu yazımda sizlere Urfa hakkında bilgiler vermek istiyorum. Urfa gerçekten görülmeye, gezilmeye değer bir şehirdir. Ben sizlere elimden geldiğince bu şehrin kültüründen, insanına, yemeklerinden tarihi eserlerine kadar her güzelliğini anlatmak istiyorum.

Öncelikle şehrin kültürel özelliklerinden bahsetmek gerekirse Urfa'nın insanları birbirlerine çok sahip çıkarlar ve misafirperverdirler. İnsanlar birbirlerine yardım etmeyi bir görev sayarlar. Şehir çok eski yerleşim yerlerinden biri olduğu için çok zengin kültürel özelliklere sahiptir. Şehrin bu zengin kültürel özellikleri yemeklerine, yani Urfa mutfağına da yansımıştır. Urfa'nın sokaklarında bir öğle vakti gezdiğinizden burnunuza gelen kokular sizi mest eder adeta. Urfa lahmacunu, Urfa kebabı, çiğ köfte, lebeni çorbası, içli köfte, kuzu ciğer şiş ve daha niceleri hepimizin ağzının sulandığına eminim bu leziz yemeklerden sonra yine Urfa mutfağına ait birkaç tatlı ile yemeğimizi sonlandırabiliriz. Benim favori yerel tatlılarım şıllık tatlı ve hırtlevik tatlısıdır.

Bu kadar yemek yedikten sonra yediklerimizi eritmek için biraz da şehrin gezilecek mekânlarına gitmeli insan. Balıklıgöl, medeniyetin beşiği olan Göbekli Tepe, Urfa Kalesi ve doğa ile tarihin buluştuğu Halfeti ilçesi kesinlikle görülmesi gereken yerlerdir.

İşte ben sizlere Urfa'yı elimden geldiğince anlatmaya çalıştım. Ben bir Urfalı olarak şehrimle gurur duysam da güzel ülkemizin her köşesi ayrı bir güzellik ayrı bir zenginlik taşımaktadır. Bizler ülkemizin kıymetini bilmeli ve onun güzelliklerini korumalıyız.

Yelda DİRİL
KAR

Her yer karla kaplıydı. Sokağın tam ortasında tek başıma kala kalmıştım. Etraf olabildiğince sessizdi. Sadece arada bir sertçe esen rüzgârın uğultusunu hissediyordum. Bunun haricinde bütün şehir derin bir uykuya dalmış gibiydi. Ve kar gerçekten göz kamaştırıcıydı. Ağaçlar, evler, arabalar tamamen karla kaplıydı. Ben bile tamamen karla kaplandım.

Bunun huzurlu bir ortam olduğunu düşünebilirdim ama gereğinden fazla korktuğumdan bunu düşünemiyordum. Çok üşüyordum ve yapayalnız olmak beni korkutuyordu. Soğuktan dolayı kaskatı kesilmiştim. Öylece durmama ve tüm yalnızlığımla gökyüzüne bakıp bir parça bile olsa korkumdan kurtulmama müsaade etmiyordu. Bir nebze dahi olsa ısınmalıydım. Belki o zaman bir pencerenin ardından gökyüzüne bakma şansı bulabilirdim.

Şuan bulunduğum ortamdaki sessizlik ve soğuk yetmezmiş gibi yolumu da kaybetmiştim. Nerede olduğuma dair en ufak fikrim yoktu. Her yer binalarla çevriliydi, bazılarının penceresinden yayılan gülümsemeleri görebiliyordum fakat bana çok yabancı geliyorlardı. O an titrediğimi fark ettim. Buna sebep olan şey korku muydu yoksa soğuk muydu emin olamadım. Derin ve içimi üşüten bir nefes alıp yürümeye başladım. Her adımda uzun kızıl saçlarım şapkamın kenarından dışarı fırlıyordu.

Uzun bir müddet yürüdüğümü tahmin ediyorum. Ama nereye gideceğimi bilmiyordum, bu da kafamda oluşan tüm soruları büyük bir anlamsızlığa sürüklüyordu. "Ne tarafa?" veya "Hangi yöne?" soruları kafamda belirliyordu. Bu sorulara nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kara ve soğuğa teslim olmak bu soruların cevabını bulmaktan daha basitti sanki. Kendimi karın üstüne atıp her yeri kaplayan bu karın bir paçası olmak ve artık pes etmek.

Tam bunları düşünürken bir ses işittim. Karla kaplı anlamsızlığın içinde sıcak bir ses doldu kulaklarıma. Kafamı sesin geldiği yöne doğru çevirdim ve onu gördüm. "Neden buradasın?" diye sordu. Sesin de biraz şaşkınlık vardı. Karşımda güzel bir kız vardı. Onun bana tekrar soru sormasına izin vermeden ben söze atıldım.

- Adın ne?

- Arya. Senin adında Hilal olmalı. Beni takip et, seni içini ısıtacak bir yere götüreceğim. Üşümüş olmalısın.

Titrememden gerçekten üşüdüğümü anlaşıyordu ama ismimi nerden biliyordu ki? Onunla birlikte yürümeye başladım. Tekrar bir soru sormaya karar verdim. "İsmimi nerden biliyorsun? Seninle daha önce tanıştık mı?" dedim. Ancak cevap verme zahmetine dahi girmedim. Ben tekrar soru soracağım sırada bana dönerek "Geldik." dedi. Bir de baktım ki ablamın evinin önüne gelmişiz. Ben şaşkınlığımı üstümden attıktan sonra arkama döndüğümde ise o arkamda yoktu. Apartmandan içeri doğru girdim. Bu yaşadığımın hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu ayırt etmek için kendime bir çimdik attım. Canım yandığı an bir hayal içinde olmadığımı fark ettim. Asansöre binip ablamın oturduğu katın numarasına bastım. Asansör o kata gelince durdu ve ben asansörden çıkarak kapıyı çaldım.

Kapıyı ablam açmıştı. Yüzünde yine o kedi bakışı vardı. İçeri girdim. Ablama tüm olanı biteni anlattım. Önce bana biraz kızdı. Şehirde gezerken daha dikkatli olmam gerektiğini belirtti. Şans eseri kurtulmuşum. Ablam beni kurtaran kişinin komşularının kızı olduğunu, beni de aile albümündeki resimlerden hatırlıyor olabileceğini söyledi. Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Anlaşılan çok şanslıydım. Ablama sıkıca sarıldım.

Tuğba Nur ARSLAN
GÜLÜMSEYEN IRMAK

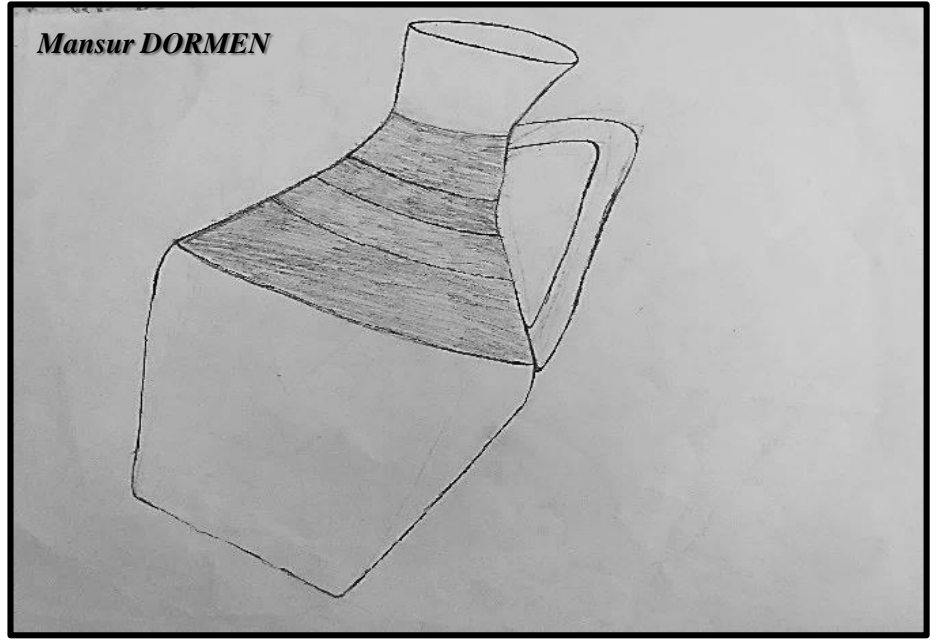
Çocuklar oynuyor.
Nehirler akıyor.
Çocuklar oynuyor.
Irmaklar gülümsüyor.

Güneş çimenleri büyütüyor.
Anneler çocuklarını,
Çocuklar oynuyor.
Çimenler büyüyor.

Çocuklar oynuyor,
Anneler gülümsüyor.
Kuşlar uçuyor.
Çocuklar seyrediyor.

Çocuklar oynuyor.
Ağaçlar yaprak döküyor.
Bulutlar ağlıyor.
Yeryüzü damlalarla ıslanıyor.

Mansur DORMEN

Yağmur GÜNHAN
MEVSİMLER

Dünyada dört ayrı mevsim vardır. Mevsimler çok güzeldir. Her mevsimin kendine has ayrı bir güzelliği vardır. Mevsimler ilkbahar, yaz, sonbahar ve kıştan oluşur. Şimdi size bu mevsimleri tanıtmak istiyorum.

İlk mevsimimiz ilkbahar mevsimidir. İlkbahar mevsiminde her yer yemyeşildir. Kuşlar öter, çiçekler rengârenk açar ve çok güzel kokar. İlkbahar meyveleri saymakla bitmez, çok lezzetlidir. Şimdi size bunları saymak istiyorum; çilek, kiraz, çağla, malta eriği, yenedünya, vişne, avokado ve daha bir sürü şey vardır. İlkbahar mevsiminde çocuklar oyun oynamak için dışarıya, parklara, bahçelere çıkarlar. Ben ilkbahar mevsimini çok seviyorum. Zaten kim ilkbahar mevsimini sevmez ki? Ben ilkbaharda dışarıya parklara çıkıp çok güzel oyunlar oynarım ve çok eğlenirim. İlkbahar mevsimi çok eğlenceli bir mevsimdir. Ağaçlar çiçek açar çocuklar onlardan taçlar ve kolyeler yaparlar. İkinci mevsimimiz ise yaz. Yaz mevsiminde her yer çok sıcak olur ve çok terleriz. Terlediğimiz zamanlarda hasta olmamamız için annemiz hemen üzerimizi değiştirir. Yaz mevsiminin kendine özel meyveleri vardır. Bunlar; üzüm, erik, karpuz, kavun, vişne gibi meyvelerdir. Yaz mevsiminde insanlar sıcaktan bunalmamak için Antalya, Bodrum, Marmaris gibi tatil bölgelerine giderler. Ben yaz mevsimini çok seviyorum. Terleyip hasta olmasak bence yaz mevsiminin de çok güzel yanları var. Çocuklar dışarıya çıkıp saklambaç, seksek gibi birçok güzel oyunu oynayıp eğlenirler. Ama yaz mevsiminde okuldaki beden dersleri çok yorucudur o yüzden yaz mevsimi şartlarına çok iyi uymalıyız terlememeye ve hasta olmamaya çok dikkat etmeliyiz. Şimdi sıradaki mevsimimiz sonbahar. Sonbahar mevsimi çok eğlencelidir. Özellikle sonbahar yağmurları çocukları çok mutlu eder. Ama bazı çocuklar sonbahar mevsimini sevmez. Çünkü sonbahar mevsiminde yapraklar sararır, dökülür ve bu çocukları mutsuz eder. Bu mevsimde çocuklar yağmurluklarını giyip sonbaharın tadını çıkarırlar. Ben sonbahar mevsimini çok severim. Bence tüm çocuklar sonbahar mevsimini çok sevmeli. Diğer mevsimlerde olduğu gibi tabi ki sonbahar mevsiminin de kendine özgü meyveleri vardır. Bunlar; hurma elma, armut, nar gibi meyvelerdir. Son mevsimimiz ise kıştır. Kış çok soğuk bir mevsimdir. Her yer karla kaplanır ve beyaza bürünür. Çocuklar dışarıya çıkıp karın tadını çıkarabilirler. Ben kış mevsimini çok seviyorum. Kış mevsiminde çok kar yağdığında okullar tatil olur ve bütün çocuklar çok sevinir. Annelerimiz sobaları kurar. Sobanın üzerinde kestane, patates pişirilir ve çok lezzetli olur, tadına doyum olmaz. Kışın buzlanmalar nedeniyle trafik kazaları çok fazla yaşanır. İnsanlar yaralanabilir hatta ölebilir. Kış mevsiminde insanlar evlerine kapanır. Kış mevsiminin de kendine özgü meyveleri vardır; mandalina, portakal, kivi, greyfurt... Kış mevsimi soğuk ve zorlu şartları olan bir mevsimdir.

Dünyada dört mevsim çeşidi de görülmektedir. Her mevsim çok güzel ve çok eğlencelidir. Çocuklar tüm mevsimleri çok severek yaşayıp tadını çıkarırlar. Bence her mevsim birbirinden farklı güzellikler getirir.

Sümeyye TÜRKSOYLU
SENİN KADAR GÜZEL

Merhaba sevgili dostum Nazi,

Uzun zamandan beri konuşamıyoruz. Nasılsın? Ailen, akrabaların nasıl? Hayatın nasıl? İnşallah iyisindir. Sana bu mektubu Türkiye'deki hayatımı anlatmak için yazıyorum.

Burası çok güzel bir yer, en az memleketimiz kadar. Burada olmaktan çok muyluyum. Beş sene önce buraya geldim. Sizlerden ayrı kaldığım için çok üzgünüm. Burada da yeni arkadaşlar edindim. İlk başta hiçbiriyle anlaşılamadım. Ne onlar beni sevdi ne de ben onları sevdim. Fakat şu anda her şey yolunda ve çok yakın arkadaşlarım var. Buradaki hayatımdan bahsetmek istiyorum. Ankara yani Türkiye'nin başkentinde yaşıyoruz. Tüm akrabalarımız burada yaşıyor. Biz de Yenice köyünde yaşıyoruz. Münevver Osman Kaya Ortaokulu'nda okuyorum. Bu okulda son senem olacak. Hayatımda her şey yolunda gidiyor. Ailem, akrabalarım hepsi iyi; sağlıkları yerinde. Tabi ki bazen sorunlar yaşayabiliyorum ama elimden geldiğince sorunları çözmeye çalışıyorum. Türkiye'de çok güzel yerler var. Birkaçını gezdim onları da anlatmak istiyorum. Antalya denizi, şelaleleri, tarihi mekânlarıyla ve de sıcak havasıyla meşhur çok güzel bir şehir. Afyon denilince ise insanların aklına ilk kalesi ve lokumu gelir. Bir de Eskişehir diye bir yere gittim ama pek gezemedim. Her şehri birbirinden güzel. Sadece şehirleri değil; gelenek ve görenekleri de çok güzel; insanları çok iyi. Bu kadar iyinin yanında elbette kötü şeyler de var. Bizi sevmeyen insanlar da var ama bunlar çok önemli şeyler değil. Bir gün buraya geldiğimde gezdiğim tüm şehirleri sana da gezdireceğim. Biraz da buraya geliş hikâyemi anlatmak istiyorum. Sizin yanınızdan ayrıldıktan sonra Türkiye'nin sınırına yakın bir şehre geldik. Sonra bizi orda bir eve götürdüler ve bir gün kaldık. Daha sonra başka bir eve geçip orada da birkaç gün kaldık. Babam sürekli amcamları arıyor, insanlarla kavga ediyordu. Birkaç gün sonra harekete geçtik ve bir gece boyunca yol yürüdük. Türkiye'nin Van adında bir şehrine geldik. Burada da birkaç gün kaldıktan sonra amcamlar bizi almaya geldiler ve hep birlikte Ankara'ya geldik. Beş senedir buradayım. Bir sürü akrabam ve arkadaşım var.

Tüm arkadaşlarımıza, akrabalarımıza, eşe, dosta selam söyle. Dilerim hayatın da senin kadar güzel olur. Kendine iyi bak.

Alper KORKUT AH YANLIZLIK

Acı bir şeydir yalnızlık.
Hep yalnızsındır, kimse yok.
Çok üzülyorum artık.
Daha fazla dayanamıyorum.

Odalarda yalnızım.
Hiçbir ses yok.
Yapamıyorum yalnız başıma.
Daha fazla dayanamıyorum.

Gözümde yaşlar akıyor.
Yanaklarım ıslanıyor.
Ah yalnızlık ne kötü bir şey.
Artık dayanamıyorum.

Zeynep ŞAHİN BİR MUHACİRİN GÖZÜNDEN

Röportaj içeriği: Muhacir bir öğrencinin gözünden Türkiye.

Muhabir: Bize biraz kendinden bahsedermisin?

Öğrenci: Adım Nazenin Türkoğlu, on üç yaşındayım. Bundan tam dört yıl önce İran'dan ailem ile beraber Türkiye'ye geldik. İran'dan gelsem de Afgan kökenli biriyim.

Muhabir: Orada ne gibi sıkıntılar yaşadınız? Neden Türkiye'ye göç etmeye karar verdiniz?

Öğrenci: Aslında orada çok zor bir yaşantımız yoktu hatırladığım kadarıyla. Ama yakın akrabalarımızın birçoğu Türkiye'ye göçmüştü. Biz onların eksikliğini çekiyorduk. Hem bu sebepler hem de Türkiye'yi kardeş ülke olarak gördüğümüz için Türkiye'ye göç ettik.

Muhabir: Türkiye'ye ne zaman geldiniz? Yolcuğunuz nasıl geçti?

Öğrenci: 2015 yılının yaz tatilinde gelmiştik. Sanırım ağustos ya da temmuz ayıydı. Yolculuğumuz uzun ve zorluydu. Gelirken birçok vasıta kullandık, hatta bazen yürüdük. Öncelikle evden çıktuktan sonra bir arabaya bindik ve birkaç şehir geçtikten sonra mola vermek için bir eve girdik. Burada birkaç aile bir kamyonu doluştuk ve sınıra yaklaştıktan sonra inerek yola yürüyerek devam ettik. Artık Türkiye'ye ulaşmıştık.

Muhabir: Peki hayalindeki Türkiye ile gerçek Türkiye arasında ne gibi farklılıklar var?

Öğrenci: Aslında çok farklılık var diyemem. Türkiye hakkında buraya önceden gelen akrabalarımız bize bir şeyler anlatıyordu, o yüzden tahmin ettiğim gibi buldum burayı.

Muhabir: Türkiye'ye alışmak zor oldu mu?

Öğrenci: Evet zor oldu. Ama buradaki yeni arkadaşlarım, ailem ve akrabalarımız bana çok yardımcı oldular. Okuldaki öğretmenlerimiz de buraya alışmamızda ve dil öğrenmek de bize çok yardımcı oldu. En zoru dil öğrenmekti ama çok zorlanmadım. Türkçede Farsçadaki birçok kelime bulunuyor. Buradaki arkadaşlarım ve okulum sayesinde Türkçeyi öğrendim.

Muhabir: Oradaki yaşam ile Türkiye'deki yaşam arasında ne gibi farklılıklar var?

Öğrenci: Çok büyük farklılıklar var diyemeyiz ama benim en çok dikkatimi çeken şey milli bayramlar oldu. İran'da Türkiye'deki gibi bir 23 Nisan Çocuk Bayramı yok mesela.

Muhabir: Röportajımız burada sona eriyor. Bana zaman ayırdığın için çok teşekkür ederim.

Öğrenci: Rica ederim. Umarım okuyan arkadaşlar keyif alırlar.

Sevimmur ÇAKMAK BEYAZ GEMİ

Kitabın Yazarı

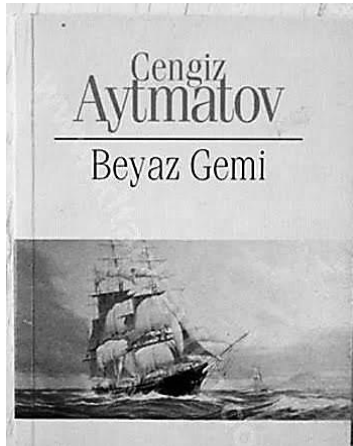
Cengiz Aytmatov, 12 Aralık 1928 tarihinde kuzeybatı Kırgızistan'da doğmuştur. Annesi bir tiyatro oyuncusu, babası ise devlet adamıydı. Babası 1937 yılında tutuklanmış ve bir yıl sonra kurşuna dizilerek öldürülmüştür. Babasının ölümü ve savaşlardan dolayı gençlik yılları çok zor geçmiştir. 1956 yılında yazmaya başlayan yazar, birçok önemli esere imza atmıştır. Beyaz Gemi, Gün Olur Asra Bedel, Dişi Kurdu Rüyalari, Cemile en önemli eserleridir. Yazar 2008 tarihinde böbrek rahatsızlığının tedavisini olmak üzere geldiği Nünberg' de yaşamını yitirdi.

Kitabın Özeti

Çocuk San-Taş vadisinde dedesi, üvey ninesi, Orazkul, Bekey Hala, Gülcemal ve köpeği ile birlikte yaşamaktadır. Vadide sadece üç ev vardır. Evlerin ilkinde dedesi, üvey ninesi ve çocuk, ikincisinde Bekey Hala ile kocası Orazkul, üçüncüsünde ise tembel işçi Seydahmet ile karısı Gülcemal yaşamaktadır. Çocuk bu küçük dünyada mutlu olmaya çalışmaktadır. Hiç arkadaşı yoktur ve okula henüz başlamamıştır. En büyük zevkleri dedesinin dere kıyısında yaptığı gölette yüzmek; deve, kurt, eyer ve tank isimlerini verdiği kayalarıyla konuşmak ve dedesinin dürbünüyle Isık gölünde beş – altı dakika görünüp kaybolan beyaz gemiye bakmaktır. Babasının da bu gemide tayfalık yaptığını düşünür. Bir gün etrafa bakınırken bir geyiğin boynuzunu görür ve üzüntüsünden ne yapacağını bilemez. Kendini çok yalnız hisseden çocuk bir balık olup babasına gitmek ister. Yakınlardaki dereye koşan çocuk kendini azgın sulara bırakır.

Kitabın Yorumu

Okuduğum kitap Elips Yayınları'nın 11. baskısıdır ve Güneş Bozkaya tarafından tercüme edilmiştir.

Yazar bu kitapta sekiz yaşında bir çocuğun hikâyesini anlatmaktadır. Yalnızlık, çıkarıcılık ve haksızlık kitapta fazlasıyla ele alınmıştır. Yazar kaleminin çok sağlam olduğunu bu eserde açık bir şekilde göstermiştir. Aytmatov çocuğun saf ve temiz dünyasını, hayatın acı ve dayanılmaz gerçeklerle nasıl yıkıldığını gözler önüne sermiştir. Beyaz Gemi herkesin okuması gereken muhteşem bir eserdir.

İMTİYAZ SAHİBİ

Şükrü ÇAKIR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Muhammet Mustafa YILDIZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Özgün ÖZLÜ

GÖRSEL DANIŞMAN

Muhsine Gül ÇAKMAK

YAYIN KURULU

Muhsine Gül ÇAKMAK

Özgün ÖZLÜ

OKUL ADRES TELEFON

MÜNEVVER OSMANKAYA İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yenice Mahallesi Çubuk/ANAKARA

0312 827 10 78